



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 625/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o návrhu na obnovu konania navrhovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených Advokátskou kanceláriou Uhaľ, s. r. o., Štefana Moyzesa 43, Zvolen, vo veci vedenej na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 435/2013 takto

### **r o z h o d o l :**

Návrh na obnovu konania **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Priebeh konania pred vnútroštátnymi súdmi a Európskym súdom pre ľudské práva**

1. Ústavnému súdu bol 15. apríla 2020 doručený a 20. apríla 2020 doplnený návrh na obnovu konania, ktorým sa navrhovatelia domáhajú povolenia obnovy konania vo veci vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 435/2013, zrušenia uznesenia č. k. III. ÚS 435/2013 z 10. septembra 2013 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“) a vrátenia veci tomuto súdu na ďalšie konanie.
2. Z návrhu na obnovu konania a jeho príloh vyplýva, že uznesením ústavného súdu bola pri predbežnom prerokovaní odmietnutá ústavná sťažnosť navrhovateľov. Touto sťažnosťou bolo napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 M Cdo 8/2012 z 26. februára 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).
3. Uznesením najvyššieho súdu bolo vyhovené mimoriadnemu opravnému prostriedku – mimoriadnemu dovolaniu, ktoré podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 Co 232/2010 z 9. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Týmto rozsudkom bolo právoplatne ukončené konanie o určení neplatnosti právneho úkonu. Toto konanie bolo rozhodnuté v prospech navrhovateľov ako žalobcov.

4. Mimoriadne dovolanie bolo generálnym prokurátorom podané na podnet odporcu (*i. e.* strany, ktorá spor prehrala) a v samej podstate ním bol presadzovaný opačný právny názor na predmet konania. V dôsledku kasačnej záväznosti právneho názoru vyjadreného v uznesení najvyššieho súdu (ten sa s právnym názorom generálneho prokurátora stotožnil) navrhovatelia spor napokon prehrali.

5. Ústavnou sťažnosťou navrhovatelia tvrdili, že vyhovením mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pretože:

- odporca v konaní mimoriadny opravný prostriedok sám nevyužil, ale napriek tomu podnikol využitie mimoriadneho opravného prostriedku subjektom, ktorý nebol sporovou stranou,
- mimoriadny opravný prostriedok bol podaný po zákonom ustanovenej lehote,
- prejednaním mimoriadneho opravného prostriedku došlo k narušeniu dvojinstančnosti konania, pretože navrhovatelia už v ďalšom konaní nemali k dispozícii opravný prostriedok proti uzneseniu najvyššieho súdu,
- jednému z navrhovateľov (██████████) bola odňatá možnosť oboznámiť sa s podaným mimoriadnym dovolaním a vyjadriť sa k nemu,
- mimoriadnym dovolaním bol presadzovaný („iba“) odlišný právny názor na posúdenie sporu (rozumej vec nemala hlbšie systémové konsekvencie).

6. V základnom konaní šlo o ustálenie povahy sporného právneho úkonu. Konkrétnejšie šlo o to, či právny úkon uzavretý medzi stranami spadal pod režim rozhodcovského konania a rozhodnutia (na čo by nadväzoval jeho výkon) alebo šlo o súkromnoprávnu dohodu, ktorá nebola vykonateľná (resp. neplatný právny úkon), a teda zároveň aj o ustálenie, či súdy mohli o veci rozhodovať na základe určovacej žaloby alebo o veci mal radšej rozhodovať výlučne exekučný súd (v súvislosti s obranou v exekučnom konaní). Keďže najvyšší súd vyhovením mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora napokon aproboval protichodný právny názor na hmotnoprávne posúdenie sporu, navrhovatelia ho napadli ústavnou sťažnosťou, pokiaľ ide o skutkové aj právne závery.

7. O ústavnej sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu tak, že sťažnosť navrhovateľov bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa ústavný súd odvolal najmä na dostatočnosť záverov rozhodnutia najvyššieho súdu a zásah generálneho prokurátora odobril odvolaním sa na objektívnu nemožnosť využitia dovolania zo strany odporcov.

8. Po odmietajúcom uznesení ústavného súdu Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12C/42/2006-517 z 11. novembra 2014 zamietol žalobu sťažovateľov a uložil im povinnosť náhrady trov konania voči žalovaným. Na odvolanie sťažovateľov Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 14Co/88/2015 zo 17. decembra 2015 prvoinstančný rozsudok v zamietajúcom výroku potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania ho zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Oba všeobecné súdy v odôvodneniach svojich rozsudkov zdôrazňovali rešpekt k právnemu názoru vyslovenému v uznesení najvyššieho súdu. Dovolanie navrhovateľov proti rozsudku krajského súdu a založené na § 237 písm. f) a § 241

ods. 2 písm. b) a c) Občianskeho súdneho poriadku najvyšší súd uznesením č. k. 4Cdo/53/2016 z 22. marca 2017 odmietol.

9. Navrhovatelia nespokojní s výsledkom konania ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 435/2013 podali, zotrúvajúc na svojich pôvodných námietkach, sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Ten o sťažnosti rozhodol rozsudkom [REDACTED] a [REDACTED] proti Slovenskej republike z 15. októbra 2019, v ktorom konštatoval porušenie práva navrhovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozsudok ESLP nadobudol právoplatnosť 15. januára 2020.

10. Z odôvodnenia rozsudku ESLP, najmä z bodov 36 a nasl. vyplýva, že ESLP posúdil ingerenciu generálneho prokurátora do konania ako nevhodne zasahujúcu do právnej istoty, pretože ten mimoriadnym dovolaním v konaní nereparoval vadu zásadného charakteru či justičný omyl, ale obmedzil sa iba na presadenie odlišného právneho názoru na posúdenie sporu. ESLP v posudzovanom prípade nezistil žiadne okolnosti smerujúce k tomu, že by tento opačný právny názor nemohol byť presadený v nachádzacom konaní v dôsledku procesnej aktivity sporových strán a v jednorazovej interpretácii relevantnej právnej úpravy použitej najvyšším súdom a odobrujúcej tento zásah neidentifikoval žiadne významné systémové dôsledky.

11. Na základe ústavnej sťažnosti navrhovateľov ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 316/2019-71 z 11. marca 2020 vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/53/2016 z 22. marca 2017 (bod 8 tohto uznesenia ústavného súdu). V náleze ústavný súd odkázal na rozsudok ESLP a uviedol, že „*ak najvyšší súd v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora a aj ústavný súd rozhodli (nadväzujúc na všeobecné súdy, ktoré neprerušili konanie o dovolaní sťažovateľov do rozhodnutia ESLP, pozn.) v ich neprospech, už samo osebe znamená porušenie ich označených práv*“. Po vrátení veci bude podľa ústavného súdu povinnosťou najvyššieho súdu „*túto skutočnosť zobrať do úvahy*“, pričom dovolanie sťažovateľov podané ešte v období účinnosti Občianskeho súdneho poriadku bude potrebné posudzovať už podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, teda bez procesných obmedzení, ktoré Občiansky súdny poriadok viazal na dôvody dovolaní podaných proti potvrdzujúcim rozsudkom odvolacích súdov.

## II.

### Argumentácia navrhovateľov

12. Podľa názoru navrhovateľov z rozhodnutia ESLP je zrejmé, že porušenie práva na spravodlivé súdne konanie mal konštatovať už ústavný súd v súvislosti s podanou ústavnou sťažnosťou. Ak tak neurobil, malo by byť toto konanie znova otvorené a ústavný súd by v novom konaní mal zrušiť uznesenie najvyššieho súdu v súlade so závermi obsiahnutými v rozsudku ESLP. Navrhovatelia tvrdia, že v ich prípade nie je možné iným spôsobom dosiahnuť zrušenie tohto nesprávneho rozhodnutia.

13. Uznesenie najvyššieho súdu totiž obsahuje hmotnoprávne posúdenie veci, ktoré je stále pre súdy nižších stupňov určujúce. ESLP veci vytykal len nevhodnosť použitia inštitútu mimoriadneho dovolania, ale vecnou stránkou sporu sa nezaoberal. Len po zrušení uznesenia najvyššieho súdu je vec spôsobilá dospieť do pôvodného stavu zakladajúceho *res iudicata*, uznávajúceho taký právny stav (hmotnoprávne posúdenie), v ktorom navrhovatelia spor vyhrali.

14. S odvolaním sa na obsah nálezov ústavného súdu č. k. III. ÚS 347/2015 z 27. októbra 2015, III. ÚS 650/2015 z 24. februára 2016, II. ÚS 218/2016 z 11. mája 2016 a I. ÚS 76/2016 z 11. mája 2016 navrhovatelia tvrdia, že aj napriek absencii výslovného príkazu ESLP k opätovnému preskúmaniu odmietajúceho uznesenia ústavného súdu tento dosiaľ vždy pristupoval v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov k opätovnému preskúmaniu pôvodných sťažnostných námietok ústavných sťažností vo svetle rozhodnutí a záverov ESLP. Takého postupu sa preto dovolávajú aj vo svojej veci. Navrhovatelia tiež poukazujú na paradox uznesenia ústavného súdu č. k. III. ÚS 97/2018 z 13. marca 2018, ktorým ústavný súd návrh na obnovu konania odmietol (pretože v rozhodnutí ESLP bolo výslovne odkazované na možnosť obnovy konania pred všeobecnými súdmi podľa toho času platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku), avšak všeobecné súdy sa k návrhu na obnovu konania postavili tak, že tento návrh odmietli s odkazom na to, že konanie je potrebné obnoviť pred ústavným súdom. Všetkými uvedenými náleži boli návrhy na obnovu konania pred ústavným súdom v okolnostiach, aké sú dané aj vo veci navrhovateľov, povolené.

15. Poukazaním na uvedené navrhovatelia žiadajú obnovu konania pred ústavným súdom, čím sledujú plné obnovenie svojho postavenia založeného rozsudkom krajského súdu.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie návrhu na obnovu konania pred ústavným súdom**

16. Podstatou návrhu navrhovateľov je požiadavka na obnovu konania o ústavnej sťažnosti, ktorá svojím obsahom nevyhovovala kritériám čl. 6 ods. 1 dohovoru. Prostredníctvom obnoveného konania navrhovatelia žiadajú zrušenie uznesenia najvyššieho súdu, obsahom ktorého je právny názor znamenajúci pre nich stratu sporu. Vzhľadom na to, že v rozsudku ESLP je konštatované, že mimoriadny opravný prostriedok nemal byť vo veci vôbec pripustený, navrhovatelia návrhom sledujú nadobudnutie statusu *quo ante* založeného rozhodnutím krajského súdu.

17. Pre posúdenie opodstatnenosti návrhu je určujúce zodpovedanie otázky postavenia ústavného súdu k orgánom verejnej moci, významu kasačného uznesenia najvyššieho súdu a uznesenia ústavného súdu „odobrujúceho“ toto zrušujúce uznesenie.

18. Z už uvedenej rekapitulácie priebehu konania vo veci navrhovateľov vyplýva, že po rozsúdení veci v ich prospech došlo vydaním kasačného uznesenia najvyššieho súdu k zvratu v priebehu konania, a to presadením procesného účinku tohto rozhodnutia, ktorým sa vec vrátila do fázy prvoinštančného konania, a tiež presadením jeho hmotnoprávneho účinku, ktorý je určujúci pre aplikáciu odlišného režimu hmotnoprávneho posúdenia dôvodnosti základu nároku navrhovateľov.

19. Následným rozsudkom ESLP došlo vo vývoji kauzy k ďalšiemu právne významnému obratu, keďže z pohľadu ESLP vydaním kasačného rozhodnutia najvyššieho súdu bolo porušené právo navrhovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že vnútorná štruktúra systému poskytovania súdnej ochrany na vnútroštátnej úrovni je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom vzájomný vzťah týchto subsystémov pri jej poskytovaní je komplementárny, keď uvádza, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými

prostriedkami nápravy, ktoré má osoba žiadajúca o jej poskytnutie k dispozícii. Systém ochrany základných práv a slobôd z pozície ústavného súdu tak predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

21. Z už uvedeného vyplýva, že v podmienkach ústavného poriadku je tento princíp na ústavnej úrovni vymedzený vo vzťahu k pôsobnosti ústavného súdu negatívnym spôsobom, pretože rozhodovacia pôsobnosť ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám prichádza do úvahy vždy až vtedy, ak ich ochranu nemožno zabezpečiť z pozície rozhodovacej úrovne všeobecných súdov alebo iných orgánov verejnej moci. Konanie pred ústavným súdom nie je a ani nemôže byť procesnou skratkou, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh pred inými orgánmi verejnej moci.

22. Možno tiež uviesť, že obnova konania pred ústavným súdom bola zavedená do právneho poriadku pre prípady, v ktorých porušovateľom práv neboli primárne všeobecné súdy, ale ústavný súd, a nie pre prípady, v ktorých možno nápravu dosiahnuť obnovou konania pred všeobecnými súdmi, prípadne iným spôsobom, a to napriek tomu, že tieto pred rozhodnutím ESLP posudzoval aj ústavný súd na základe ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (porovnaj Macejková, I., Bárány, E., Baricová, J., Fiačan, I., Holländer, P., Svák, J. a kolektív. Zákon o Ústavnom súde Slovenskej republiky. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2020, s. 1394.). Keďže sa zásadne vyžaduje, aby sa dotknutá osoba prednostne (pred ESLP) obrátila na ústavný súd, ak je taký postup možný, v dotknutých veciach by sa inštitút obnovy konania pred všeobecnými súdmi neuplatnil vôbec (konanie by obnovoval výlučne ústavný súd), aj keď procesné predpisy (zákony) o konaní pred všeobecnými súdmi s obnovou konania po rozhodnutí ESLP výslovne počítajú.

23. Požiadavka na nápravu zisteného porušenia dohovoru je implicitne vyvodzovaná z obsahu čl. 46 ods. 1 dohovoru, čo sa v oblasti ochrany základných práv a slobôd nevyčerpáva len satisfakciou, prípadne kompenzáciou za porušenie základného práva, ale takáto náprava sa zabezpečuje aj uvedením veci do pôvodného stavu, teda nastolením stavu, v ktorom sa jednotlivец nachádzal pred porušením dohovoru (*restitutio in integrum*).

24. Článok 46 dohovoru, ktorý sa vzťahuje na všetky rozsudky ESLP o porušení dohovoru, ukladá zmluvnému štátu právnu povinnosť ukončiť porušovanie a zjednať nápravu jeho dôsledkov. Zmluvný štát má v zásade voľnosť pri výbere prostriedku, ktorým vyhovie rozsudku o porušení práv podľa dohovoru [rozsudok Papamichalopoulos a ďalší proti Grécku (čl. 50) z 31. 10. 1995, sťažnosť č. 14556/89, bod 34]. Zohľadňujúc inštitucionálnu rovnováhu medzi ESLP, Výborom ministrov a zmluvnými štátmi, ktoré majú vykonať rozsudok o porušení práv podľa dohovoru, je konečné rozhodnutie o opatreniach v právomoci zmluvného štátu pod dohľadom Výboru ministrov (rozsudok Veľkej komory vo veci Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 29. 5. 2019, sťažnosť č. 15172/13, bod 182). Dôležité v tejto súvislosti je to, aby opatrenia prijaté na vnútroštátnej úrovni zmluvným štátom boli zlučiteľné so závermi a s duchom rozsudku (tamtiež bod 186). K už uvedenému možno uviesť, že z týchto záruk, ktoré na seba Slovenská republika prevzala, nevyplýva, že by navrhovateľ mal diskrečný priestor pre úvahu a následný výber viacerých možností, aký systém súdnej ochrany svojho práva využije.

25. Právny názor vyslovený ESLP v odôvodnení jeho rozhodnutia nie je v podmienkach vnútroštátneho právneho poriadku bez právneho významu, keďže je výrazom aplikácie celého systému ochrany zaručeného dohovorom. Aj keď preto ESLP nie je vo vzťahu k vnútroštátnym orgánom aplikácie práva vybavený priamou kasačnou pôsobnosťou, predstavuje jeho rozsudok v časti, v ktorej sa vyjadruje o porušení práv garantovaných dohovorom, autoritatívne riešenie týchto otázok, a preto musia byť jeho závery vnútroštátnymi orgánmi aplikácie práva rešpektované bez ohľadu na pochybnosti o jeho správnosti či úplnosti (implicitný kasačný účinok; viac IV. ÚS 261/2021).

26. V okolnostiach návrhu navrhovateľov uvedené znamená, že v hierarchii súdnych rozhodnutí sa rozhodnutia ESLP nachádzajú nad rozhodnutiami všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu, čo vo svojom dôsledku pre účely súdneho konania pred všeobecnými súdmi implikuje záver, podľa ktorého všeobecné súdy sú po rozhodnutí ESLP povinné, a to napriek záverom vyplývajúcim z kasačného uznesenia najvyššieho súdu a uznesenia ústavného súdu, premietnuť závery vyplývajúce z rozhodnutia ESLP do svojich rozhodnutí, a to tak, aby sa navrhovatelia dostali, čo sa týka právneho posúdenia základu ich nároku, do stavu, v ktorom sa nachádzali v čase pred vydaním kasačného uznesenia najvyššieho súdu.

27. Keďže právne závery vyplývajúce z uznesenia najvyššieho súdu, ako aj uznesenia ústavného súdu sú v dôsledku vydania rozsudku ESLP prelomené, táto procesná situácia potom zároveň vylučuje zmysluplnú úvahu o tom, že vo veci navrhovateľov by nutne muselo dôjsť k formálnej kasácii uznesenia ústavného súdu, ako aj uznesenia najvyššieho súdu, a tiež aj súvisiacu úvahu o tom, že negatívne následky vyplývajúce z kasačného uznesenia najvyššieho súdu nemôžu byť odstránené inak než len obnovou konania pred ústavným súdom (na účel zrušenia kasačného uznesenia najvyššieho súdu).

28. Čo sa týka argumentácie navrhovateľov nálezmi ústavného súdu, ktorými boli konania pred ústavným súdom obnovené, ústavný súd poukazuje na svoju recentnú rozhodovaciu činnosť. V tej ústavný súd dôsledne rešpektuje svoje subsidiárne postavenie k ostatným orgánom verejnej moci (m. m. I. ÚS 380/2020), a to okrem iného z dôvodu, že ak by navrhovateľom bolo umožnené „zvoliť si“, pred ktorým orgánom, resp. súdom budú iniciovať obnovu konania, mohlo by v praxi dochádzať k situácii, keď navrhovateľ podá návrh na obnovu konania na všeobecnom súde a zároveň aj na ústavnom súde a o jeho návrhu na obnovu konania v tej istej veci by naraz rozhodovali dva rôzne súdy vo vzťahu k dvom rôznym fázam toho istého konania (I. ÚS 380/2020).

29. V poslednom spomínanom rozhodnutí ústavný súd tiež uviedol, že obnova konania pred ústavným súdom predstavuje prostriedok nápravy iba vtedy, ak nie je možné dosiahnuť nápravu prostredníctvom obnovy konania pred všeobecnými súdmi. O takúto situáciu pôjde v zásade v dvoch druhoch prípadov. V prvom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd rozhodoval vo veci ako jediná inštancia (napr. rozsudok vo veci Harabin proti Slovenskej republike z 20. 11. 2012, sťažnosť č. 58688/11, keď plénum ústavného súdu rozhodovalo ako jediná inštancia vo veci disciplinárneho konania proti sťažovateľovi ako predsedovi najvyššieho súdu; označený rozsudok ESLP predstavoval impulz na zavedenie možnosti iniciovať konanie o obnove konania aj pred ústavným súdom, pozn.; pozri aj PL. ÚS 92/2011). V druhom rade pôjde o prípady, keď ústavný súd porušil právo na prístup k (ústavnému) súdu (napr. rozsudok vo veci Franek proti Slovenskej republike z 11. 2. 2014, sťažnosť č. 14090/10, keď ústavný súd odmietol

preskúmať námietky sťažovateľa z dôvodu domnelého oneskoreného podania sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy; tiež rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12, keď ústavný súd odmietol meritórne preskúmať námietky sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam súdu prvej a druhej inštancie).

30. Prípadoch navrhovateľov pod uvedené možnosti *prima facie* nespadá a zároveň ani nepredstavuje výnimočnú situáciu, keď by z okolností veci vyplývalo, že obnova konania pred ústavným súdom je nevyhnutná, pretože nie je možné dosiahnuť nápravu prostredníctvom obnovy konania pred všeobecnými súdmi.

31. Napokon je potrebné zdôrazniť, že neskoršej ústavnej sťažnosti navrhovateľov podanej proti dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 4Cdo/53/2016 z 22. marca 2017 ústavný súd vyhovel (pozri bod 8). Uvedeným uznesením najvyšší súd odmietol dovolanie navrhovateľov, ktorým sa usilovali zvrátiť právoplatné zamietnutie ich žaloby práve na podklade právneho názoru uznesenia najvyššieho súdu o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora, ktorého prípustnosť najvyšší súd podľa záverov ESĽP vyhodnotil v rozpore s právom navrhovateľov na spravodlivé súdne konanie. Nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 316/2019-71 z 11. marca 2020 spojený s vrátením veci najvyššiemu súdu na podklade uvedených záverov ESĽP poskytuje priestor potrebný (pozri bod 11) na to, aby všeobecné súdy rozhodli o žalobe navrhovateľov tak, že ich konanie ako celok nebude zaťažené vadou identifikovanou ESĽP, kvôli ktorej navrhujú konanie vedené na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 435/2013 obnoviť. Účel tohto ich návrhu bol dostatočne dosiahnutý nálezom ústavného súdu z 11. marca 2020.

32. Vzhľadom na uvedené ústavný súd musel postupom podľa § 220 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh navrhovateľov na obnovu konania odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.

33. Keďže predmetný návrh bol odmietnutý ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch navrhovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

34. Podľa § 67 zákona o ústavnom súde pripája k tomuto rozhodnutiu odlišné stanovisko sudcu Peter Straka, ktoré sa týka výroku a odôvodnenia rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 12. novembra 2021**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**